

DE TYSTA MÅLNINGARNA

2025–2026

De Tysta Målningarna

Förord

Detta projekt initierades och presenterades av IFMA, den iranska föreningen mot avrättningar, vars långvariga engagemang i kampen för rättvisa och människovärde har genomsyrat varje steg i detta projekt.

Vi tackar hjärtligt Postkodlotteriet, vars generösa ekonomiska stöd gjorde det möjligt att gå vidare; utan deras bidrag hade det varit extremt svårt att fortsätta projektet.

Vårt innerliga tack riktas till ABF Norra Stockholm, Mötesplats Sångvägen i Järfälla kommun och Huset på Höjden i Järfälla, vars förtroende och samarbete skapade en trygg och välkomnande miljö där barnen och familjerna kunde samlas, lära sig och skapa.

Det värdefulla samarbetet med ICN – Iranian Community Network i Oxford, The Voice of Woman, Life, Freedom i Oxford, Kurdish Aid i London och No to Execution Campaign i Kanada, vars perspektiv och solidaritet möjliggjorde och förstärkte projektets fokus på barnarbete i Iran.

Vi vill även lyfta fram det ovärderliga engagemanget från alla volontärer och eldsjälarna som bidrog med sin tid, energi och sitt hjärta till projektet. Utan deras insatser och omtanke hade vi aldrig kunnat skapa den

gemenskap och trygghet som genomsyrat hela processen.

Slutligen vill vi framföra vår djupaste uppskattning till barnrättsaktivisterna i Iran, som ständigt arbetar under hårda och farliga förhållanden för att skydda och stärka utsatta barn, särskilt barn som arbetar. Deras engagemang är den osynliga tråden som binder varje berättelse, varje penseldrag och varje röst på dessa sidor.

Project Ledare

Roghayeh Behzadi

IFMA (Iranska föreningen mot avrättningar)

(2025-2026)

Innehållsförteckning

<i>I.</i>	<i>Inledning</i>	<i>1</i>
<i>II.</i>	<i>Barnarbete – Situation och verklighet</i>	<i>4</i>
<i>III.</i>	<i>Målnings galleri.....</i>	<i>7</i>
<i>IV.</i>	<i>En målning , en värld</i>	<i>33</i>
<i>V.</i>	<i>Där orden inte behövs</i>	<i>39</i>

Barnarbete är ett av vår tids mest utbredda och allvarliga sociala problem, där miljontals barn världen över berövas sina grundläggande rättigheter och möjligheter. Många av dessa barn lever i extrem fattigdom, utsätts för farliga arbetsmiljöer och saknar tillgång till utbildning och trygghet. Samhällets ansvar att skydda barn mot exploatering är grundläggande, men utmaningarna är ofta komplexa och rotade i ekonomiska, politiska och kulturella strukturer.

I. INLEDNING

Av de 2,2 miljarder barn som lever i världen i dag uppskattas 138 miljoner vara fast i barnarbete (UNICEF & ILO, 2024). Det betyder att ungefär ett av sexton barn arbetar i stället för att gå i skolan och njuta av barndomen. Omkring 40 % av dessa barn (≈54 miljoner) är engagerade i de farligaste och mest exploaterande formerna av arbete – i gruvor, fabriker, kemiskt jordbruk och gatuarbete.

Situationen är betydligt värre i länder som Iran. Enligt Humanium (2025) dör mer än hundra barn varje månad i Iran till följd av svält, gatuvald och förebyggbara sjukdomar. De flesta av dem är gatubarn eller barnarbetare.

Irans parlamentsforskningscenter har rapporterat att cirka 15 % av landets barn utnyttjas som arbetskraft. Medan

flera trovärdiga källor bekräftar denna uppskattning kan det verkliga antalet vara ännu högre på grund av det osynliga och dolda informella arbetet samt avsaknaden av samlade nationella data.

I Iran uppskattas att det finns 24,5 miljoner barn under 18 år (UNICEF, 2025). Om 15 % av dem är arbetande barn motsvarar det 3,7 miljoner barn. Med andra ord arbetar ett av sju iranska barn i stället för att njuta av en normal barndom. Omfattningen är häpnadsväckande – motsvarande hela barnpopulationen i ett europeiskt land som Nederländerna.

Vi anser att varje barn ska ha frihet att njuta av sin barndom, där det enda arbetet är lek och lärande. De Tysta Målningarna är ett projekt vars syfte är att föra fram gatubarnens och de arbetande barnens röster, uttryckta genom deras konst. Deras målningar avslöjar inte bara deras lidande utan också deras talanger, drömmar och hopp.

För barn som tvingas in i arbete blir konsten mer än en sysselsättning; den blir en livlina. Genom att rita och måla kan de uttrycka det som inte kan sägas: deras smärta, deras rädslor, deras små glädjeämnen och deras obrutna drömmar. I färger och linjer återtar de en bit av den barndom som arbetet har stulit från dem. Konsten ger dem en trygg plats att läka, att föreställa sig ett annat liv och att

påminna världen om att de inte bara är offer, utan skapare med röster värda att lyssna på.

" Jag arbetade i Irans "stora Bazaar" i en gardinaffär. Mitt jobb var att ta emot beställningar och ringa skräddarna. I skräddarverkstäderna arbetade små barn — mellan åtta och tio år gamla. De flesta av dem var magra och svaga. Skräddarna kallade dem Pado. Pado-barnen bar stora tygbuntar på sina axlar och tog dem till skräddaren. Ibland var buntarna så tunga att jag tyckte synd om dem. Jag hjälpte ofta till och bar buntarna själv".

— Amir, 17 år

II. BARNARBETE – SITUATION OCH VERKLIGHET

Barn i arbete är inte bara siffror i en rapport; de är individer med ett liv som inte fått möjlighet att levas, drömmar som inte har kunnat uppfyllas och kroppar som slits av hårt arbete alldeles för tidigt. Bakom varje procenttal och varje statistik finns ett barn som Amir, som bevittnade barn yngre än han själv bära så tunga lådor att deras små ryggar böjdes.

I detta kapitel utforskas två perspektiv:

- **Barnets rättigheter i världen**

de universella principer och skydd som varje barn har rätt till.

- **Barndom i skugga av arbetet**

verkligheten för barn vars vardag fylls av arbete i stället för lärande och lek.

- **Barnets rättigheter i världen**

Barns rättigheter skyddas i internationell rätt, framför allt genom FN:s konvention om barnets rättigheter (CRC, 1989), det mest ratificerade människorättsfördraget i världen. Denna konvention erkänner varje barns rätt till skydd, utbildning, hälsa och lek och förbjuder allt

barnarbete samt varje handling eller arbete som kan vara skadligt eller osäkert för barns utveckling, särskilt när barn utnyttjas i ekonomiskt syfte.

Andra internationella instrument, såsom ILO-konventionerna nr 138 (lägsta ålder för anställning) och nr 182 (de värsta formerna av barnarbete), förstärker dessa skydd och ålägger stater att förebygga barnarbete och främja utbildning.

Trots dessa åtaganden är verkligheten för miljontals barn långt ifrån dessa ideal. Medan nästan alla regeringar, inklusive Iran, har ratificerat barnkonventionen, har brister i genomförandet, svaga rättsliga ramar och bristande tillsyn gjort att barn förblir utsatta för exploatering.

Över hela Iran, i marknader, verkstäder, fabriker och på gatorna, finns barn under förhållanden som berövar dem deras barndom. Många nekas utbildning, utsätts för våld eller lider av hunger och sjukdom. Vissa är "osynliga arbetare", gömda i hem eller informella verkstäder och oregistrerade i den officiella statistiken. Deras verklighet handlar om överlevnad, inte om val.

- **Barndom i skugga av arbete**

Barnarbetet i Iran har rötter i den socioekonomiska strukturen. Fattigdom och urbanisering från landsbygden till stora städer samt flykt från grannländer är några av de

många orsakerna till barnarbete. Familjerna behöver barnens inkomster. Brist på rättsligt skydd och tillgång till utbildning gör barnen sårbara. I familjer med missbruksproblem, våld eller arbetslöshet tvingas barn ofta ut på gatorna för att överleva. Rättssystemet saknar ett barnperspektiv: befintliga lagar är otillräckliga för att skydda barn från övergrepp, missförhållanden och farligt arbete. Resultatet av denna kombination – fattigdom och bristfällig lagstiftning – har skapat en verklighet där miljontals barn berövas sin rätt till en trygg och hälsosam barndom.

Bakom varje lag, statistik eller socialt problem står ett barn vars skratt har tystnat för tidigt. För barn som arbetar ersätter överlevnad ofta skolan, och hårt arbete ersätter lek. Trots detta existerar även i denna skugga en gnista: förmågan att skapa, att drömma och att bli hörd. Genom sina teckningar och målningar återtar dessa barn en del av sin stulna barndom och påminner oss om att de inte är bortglömda. Deras konst bär deras röster bortom gränserna och kräver att vi ser dem, lyssnar på dem och agerar för deras räkning.

III.MÅLNINGARNAS GALLERI

Dessa målningar har skapats av barn som lever i samhällets marginaler i Iran – barn som arbetar på gatorna, på marknader eller i dolda verkstäder. För dem präglas barndomen ofta av överlevnad snarare än lek.

Men inom frivilligdrivna skolor fick dessa barn tillgång till något sällsynt och ovärderligt: möjligheten att lära sig, att få vägledning och att uttrycka sig genom konsten. I dessa klassrum blev undervisning och måleri mer än lektioner; de blev en fristad. Med penslar och färger fann barnen ett sätt att tala utan ord – att dela sitt lidande, sina drömmar och sina förhoppningar om en annan framtid.

Det som följer är inte enbart ett konstgalleri utan ett vittnesmål. Varje teckning och målning bär ett barns tysta röst: vissa speglar smärta, andra längtan, och många avslöjar en fantasi som inte har krossats av svårigheter. Tillsammans påminner de oss om att varje barn, oavsett livsvillkor, bär inom sig förmågan att skapa skönhet och att drömma.

FARHADS HISTORIA

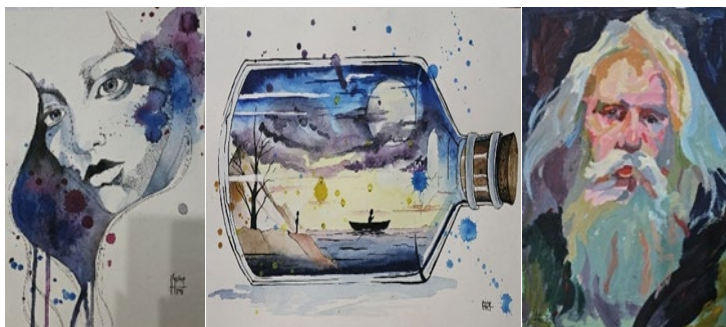
Jag var sju år gammal när jag kom till Iran. Utbildningspaketet Sock Sock innehöll målarbilder som en del av materialet, men jag nöjde mig inte med att bara färglägga dem. Ibland lade jag ett tomt papper ovanpå och ritade av mönstren själv.

När jag gick i grundskolan brukade jag låna mina klasskamraters anteckningsböcker med seriefigurer på omslagen. Jag kopierade och målade av figurerna, och i utbyte fick de behålla teckningarna. Jag älskade seriefigurer som Batman, Tom & Jerry och Avengers. Ibland letade jag till och med i soptunnor efter **Sock Sock-mönster**, och om jag hade tur hittade jag ett nytt motiv.

Jag var elva år när jag kom till Khaneye Elm-e Farahzad, där barn som arbetade fick undervisning i måleri. Där träffade jag Nasim, som under tre år lärde mig akvarellmålning – med kärlek, vänlighet och tålamod. Senare tvingades min familj flytta på grund av ekonomiska svårigheter, men jag slutade aldrig att måla. Även om vårt nya hem låg långt bort reste jag två och en halv timme, en gång i veckan, för att delta i akvarellkursen.

Under dessa år lärde jag mig också ljus-skugga (chiaroscuro) genom att studera fotografier och pedagogiska videor. Senare gick jag en tre månader lång kurs i gouachemåleri.

För tre år sedan, när jag var arton, slutade jag måla eftersom jag ville börja på universitetet. I dag studerar jag arkitektur. Varje gång jag återigen håller en penna eller en pensel i handen väcks samma känsla från barndomen till liv inom mig – en känsla av stillhet, fantasi och färgernas drömmar.

Farhads berättelse är bara en av många. Runt om i Iran har tusentals barn funnit i konsten ett litet fönster mot frihet – ett sätt att tala utan rädsla.

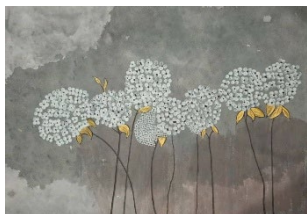
Var och en av de följande målningarna bär på en röst, en känsla, en sanning. Vissa barn har målat glädje, andra sorg; några har målat drömmar, andra minnen.

Tillsammans bildar de **De tysta målningarna** – ett galleri av färger som talar där orden inte räcker till.

MARVEHS MÅLERI – MELLAN STILLHET OCH RÖRELSE

Vid sexton års ålder målar Marveh med både precision och känsla. Hennes valda metod – gouache och akryl – låter henne röra sig mellan ömhet och styrka, mellan skira färglager och djärva gester. Med hjälp av penslar, pennor och ibland även tyg arbetar hon i lager av rörelse och låter färgen flöda som tankar.

Hennes målningar uppstår ofta i ett ögonblick – snabba och instinktiva, som ett andetag som inte kan hållas tillbaka. Ändå finns i detta tempo en finstämd känslighet: blommor som öppnar sig i tystnad, skuggor som reser sig och tar form, horisonter som bleknar i dröm. För Marveh handlar måleriet inte om kontroll, utan om att släppa taget – en handling av lyhördhet inför det som inte kan sägas med ord.

Vårens tysta hemlighet

"Vårens milda ljud stillar varsamt hjärtan utan ett enda ord. De vita blommorna bär en tystnad fylld av känsla och ro – hemligheter som bara hjärtat kan höra, inte örat. Som vårens ögonblick som passerar: fulla av skönhet och friskhet, men utan ord."

Resan till den osynliga stranden

"Resan börjar – en färd inåt. Där den enda skatt som väntar oss är upptäckten av oss själva. Utan karta och i tystnad, går vi i framåt – steg för steg. "

Skogens och månens sällskap

"Där den mystiska skogen formar fantasins landskap, och den orangefärgade månen lyser som en vaksam väktare – alltid tänd. "

Ensam i det inre mörkret

"En flicka, ensam – kämpande med mörkret inom sig. "

Hoppets blommor

"Mitt i mörker och kyla ger blommorna varsamt löfte om liv. I vinterns hjärta visar de att hopp – och liv – fortfarande är möjliga."

Marvehs målningar rör sig mellan tystnad och storm, mellan ömhet och kamp.

Genom gouache och akryl målar hon känslans rytm: sköra blommor, drivande båtar, tysta månar och skuggor som andas. Hennes färger beskriver inte – de minns. Varje verk bär på ett eko av hennes inre landskap, där hopp och ensamhet lever sida vid sida. I hennes konst löses gränserna mellan det verkliga och det föreställda upp, och det som återstår är något tidlöst: den stilla styrkan hos en ung konstnär som lär sig att förvandla sina känslor till ljus.

SARAHS MÅLERI – TYSTNADENS OCH FÖRVANDLINGENS SPRÅK

Vid tjugo års ålder målar Sarah som någon som lyssnar djupt – till vinden, till tystnaden, till förändringen. Hon arbetar främst med gouache, pensel och ibland bomull och låter färgen lösas upp i känsla medan formen växer fram ur stillheten.

Hennes målningar rör sig mellan det naturliga och det andliga: maskrosor som bärs av luften, en svart stam som döljer hemligheter, en gestalt i förvandling, en grupp som helt enkelt existerar tillsammans. Genom avskalade former och mjuka övergångar i grått, blått och ljusa toner talar Sarahs konst inte med ord, utan med andetag – det vi känner innan vi kan sätta ord på det.

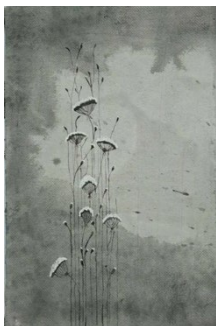
Frigörelse

"Frigörelse berättar om bandet mellan människa och natur. En plats där tankarna sprids som maskrosfrön i vinden, och där själen finner frihet i livets flöde."

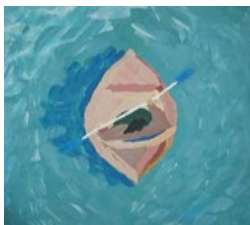
Den svarta stammens hemlighet

"Den svarta stammens hemlighet berättar historien om en vriden, tyst form som gömmer naturens mysterier mellan ljus och mörker. De tunna grenarna är tysta viskningar, och de grå och orange tonerna för tankarna till en avlägsen solnedgång och en falnande eld. Själva stammen tycks bära på en oberättad historia – en historia som stilla lever i tystnadens hjärta. "

Maskrosornas dans

"Ett rum av grått och vitt, där de sköra maskrosorna dansar varsamt och bryter tystnaden. "

Mitt bland vågorna

"En stillsam rörelse i klart vatten, där hoppet väcks till liv på nytt med varje årtag. "

Förvandling

"Vi är alltid i rörelse
mellan födelse och död,
och att födas på nytt."

Tillsammans

"Vi"

Genom Sarahs målningar förvandlas tystnad till rörelse och stillhet till mening. Hon målar mellanrummen – mellan himmel och gren, mellan födelse och död, mellan ensamhet och tillhörighet. Hennes återhållsamma färgskala och flödande teknik inbjuder till eftertanke snarare än förklaring. I hennes värld är förvandling ett ständigt tillstånd, och hoppet är aldrig högljutt. Varje bild

bär på en stilla tillit till att livet, även i tystnaden, fortsätter
att veckla ut sig – som en viskning som vägrar att
försvinna.

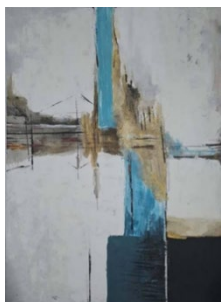
NEDAS MÅLERI – MELLAN TYSTNAD OCH STRUKTUR

Vid sjutton års ålder målar Neda från gränslandet mellan återhållsamhet och känsla. Hennes arbete rör sig genom precision, lager och textur – gouache vägled av linjal, bomull och pensel – för att skapa rum där lugn möter spänning, och där tystnaden talar genom färg. Hennes kompositioner balanserar kontroll och frigörelse: en röd låga i en grå värld, ett fruset träd svävande i dimma, den stilla geometrin av korsande linjer.

Nedas visuella språk lutar åt det abstrakta, men bär på ett djupt känsloliv. Varje målning är en förhandling mellan element: struktur och mjukhet, isolering och samhörighet, ljus och skugga. Själva materialen blir metaforer – bomullen mjukar upp hennes drag som minnet självt; linjalen håller dem på plats, likt den sköra ordning vi bygger för att stå emot kaos. I hennes värld suddas horisonten ofta ut, men något stadigt finns alltid kvar – ett tecken på uthållighet, en livspuls under stillheten.

I Lugn i kontinuitet blir en enda linje till själva stillheten. *Havet befaller* och *Eldens torn* konfronterar naturens dom och den inre ensamheten. *Färgens rytm* och *När färgerna dansar* rör sig mot harmoni och antyder att även inom kontroll finns rörelse – en vibration som aldrig upphör.

Och i *Frusen tystnad* står tiden stilla, men betraktaren kan ändå känna uthållighetens stilla andetag.

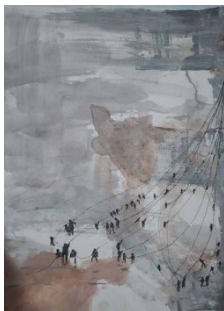
Lugn i kontinuitet

"Ibland är lugn inget mer än en tyst linje. "

Bundna av samma vind

"En grupp som hålls samman, som
båtar förbundna av osynliga rep, rör
sig genom livets lopp sida vid sida.
Var och en bär sin del i ödeskeppets
färd. "

Havet befaller

"Människan kämpar, men det är naturen som avgör. "

Färgens rytm

"Linjer och färger sjunger om tystnad och rörelse på samma gång. "

Gränsen mellan varande och blivande

"Vi är alltid i rörelse mellan varande och blivande. "

Frusen tystnad

"Grenar fångade i frusen dimma. En tung, kall tystnad omsluter allt, som om världen själv håller andan, och endast stillheten återstår. "

Eldens torn

"En berättelse om en röd låga som brinner ensam i en grå värld. Bredvid den står ett litet träd –tyst, bärande på ensamhetens känsla. "

När färgerna dansar

"Färgerna dansar och sätter rummets hjärta i rytm och puls. "

Nedas verk lever mellan struktur och överlåtelse. De bjuder in oss att se hur känsla kan bäras inte genom uttryck, utan genom balans – genom de rum där ljudet drar sig tillbaka och färgen stilla vibrerar. Hennes målningar visar att lugn inte är tomhet, utan en form av mod: förmågan att stanna upp, att lyssna, att förbli ljus även i det gråets tystnad.

SANAZ MÅLERI – DEN STILLA KONTRASTENS SPRÅK

Vid fjorton års ålder målar Sanaz ur rummet mellan tystnad och intensitet. Hennes värld byggs av motsatser: rött och blått, skugga och ljus, ensamhet och förnyelse. Men inom dessa motsättningar finner hon balans, inte konflikt. Hennes gouachemålningar talar lågmält, men känslorna är precisa och mogna. Varje bild känns destillerad, som om hon har skalat bort allt överflödigt tills endast sanningen återstår.

Sanaz arbetar med pensel, bomull och ibland linjal – redskap som möjliggör både precision och upplösning. I *Linjer i dialog* låter hon sköra bläcktrådar viska över dämpade former och förvandlar abstraktion till stillsam kommunikation. *Vild karmosinröda* sprudlar av liv – blomningar som slår ut inte för att beundras, utan för att existera. *Soluppgång i mörker* glöder som en hymn till motståndskraft, medan *Ensam i dimman* håller stillheten som både följeslagare och spegel. Slutligen avslutar *Det blåa kalla, avskedets värme* hennes svit i tystnad – en meditation över avsked, där färg blir känsla och frånvaro strålar av närvaro.

Linjer i dialog

"Tysta linjer rör sig mellan former –
ordlösa, men i samtal. "

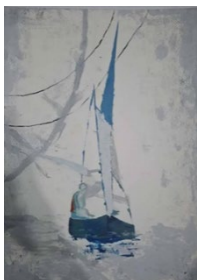
Vild karmosinröd

"På en tyst gren har ett vilt rött slagit ut.
Inte för att ses, utan helt enkelt för att
leva. "

Soluppgång i mörker

"I mörkrets hjärta går en gul sol upp, en
påminnelse om att även natten ibland
öppnar en väg för ljuset. "

Ensam i dimman

"I gränslös dimma, driver en tyst båt, en resa utan mål, genom den gråa tystnaden."

Det blåa kalla, avskedets värme

"Mitt i det röda drar det blå sig stilla tillbaka. Ett avsked varmare än att stanna."

Sanaz målar med återhållsamhet, men varje penseldrag bär på en puls. Hennes verk påminner oss om att ungdom inte bara är energi, utan också perception – förmågan att se det subtila, att uttrycka sig utan larm. Genom sina kontraster visar hon att känslor inte behöver ropa för att bli hörda; ibland behöver de bara utrymme att andas.

I hennes målningar blir de stillsammaste gesterna – en linje, ett kronblad, ett avlagset segel – ekon av livet självt: skört, ljust och oändligt mänskligt.

SANAS MÅLERI – MELLAN ANDETAG OCH TYSTNAD

Sanas målningar växer fram ur rummet mellan stillhet och rörelse, där färgerna andas mjukt och formerna löses upp innan de helt tar gestalt. Hennes konstnärliga röst, lugn men laddad med känsla, bär på en kontemplativ rytm som drar betraktaren inåt.

Genom hennes verk återkommer motiv av spegling, dimma och ansiktslösa gestalter, vilket antyder ett sökande efter identitet inom abstraktionen. Oavsett om det handlar om den sköra stillheten i *Den gränslösa himlen* eller den existentiella ensamheten i *Dimkropp*, bjuder Sanas kompositioner in oss att stanna upp – att känna varandets subtila vibrationer snarare än uttryckets brus.

Hennes återhållsamma användning av gouache, ofta mjukad av bomullstexturer och genomskinliga lager, visar på en mognad bortom hennes år. I hennes målningar blir färg till språk, rum till känsla. Horisonten hon målar är inte avlägsen – den finns inom oss.

Den gränslösa himlen

"Fåglarnas gränslösa flykt och de mjuka vågorna av ljus och blått – väcker en känsla av frihet och hopp i hjärtat. "

Mellan stillhet

"Ibland känner jag att vi är just så här – hälften av oss i ljuset, hälften i mörkret. Och ändå, trots all trötthet, viskar något djupt inom oss fortfarande: stanna, även om vinden aldrig upphör. "

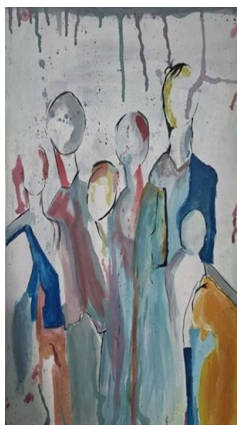
Mitt lugn

"Mitt i vattnets och himlens tystnad fann jag min förlorade frid i havets spegling. "

Dimkropp

"I en värld där gränsen mellan vara och icke-vara suddas ut återstår endast en svart hand av mig. Ett tecken på beröring, på närvaro, på ett minne som ännu inte glömts. Kroppen sjunker in i dimman, men handen är den sanning som vägrar försvinna – den del av mig som fortfarande finns kvar i denna värld, mellan kropp och skugga, mellan tystnad och skri."

Bland oss

"Ansiktslösa människor står bredvid varandra, som om var och en har förlorat en del av sin egen närvaro. Färgerna är stilla, men bär på en inre trötthet. Denna bild föds ur ett ögonblick då hjärtat är fullt – men ändå tomt – och världen känns både avlägsen och nära."

I *Bland oss* står ansiktslösa silhuetter tillsammans men förblir djupt ensamma – en spegling av den moderna frikopplingen. I *Mitt lugn* driver en ensam båt mellan vatten och spegling, som en bild av konstnärens pågående

dialog med jaget och stillheten. *Mellan stillhet* och *Den gränslösa himlen* vidgar denna inre geografi och bygger broar mellan förtvivlan och hopp, mellan jord och luft.

Sanas konst rör sig i gränslandet där vara och försvinna samexisterar. Hennes stilla blå, grå och dämpade gyllene toner blir meditationer över närvaro, frånvaro och uthållighet. Även i hennes mest avskalade gester finns en outtalad motståndskraft – en viskning som insisterar på livet.

Hennes verk påminner oss om att stillhet inte är tomhet och att tystnad inte är kapitulation. Det är snarare den mest ärliga formen av beständighet.

TYSTNADEN MELLAN HORISONTER: ASMAS KONST

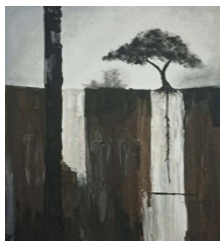
Asma, 17 år, målar som om hon ger form åt tystnaden.

Hennes målningar präglas av stillsam eftertanke snarare än av öppet uttryck, och hon arbetar med sköra, precisa linjer som skiljer ljus från skugga och närvaro från frånvaro.

Genom subtila tonövergångar och ett sparsamt bildspråk skapar hon rum som känns både intima och oändliga. Hennes träd, hennes horisonter, hennes gestalter – alla tycks andas i slow motion, som om världen omkring dem stannar upp för att tänka.

Det finns inga ord från konstnären själv, och ändå talar hennes målningar ett språk bortom språket. De bär skymningshimlens lugn, eftertankens ensamhet och rötternas motståndskraft – rötter som sträcker sig djupt även i sprucken jord.

Asmas blick är präglad av återhållsamhet och djup. Varje dämpad nyans, varje upphängd linje bär tyngden av något osagt – en form av visuell poesi formad av frånvaro.

Vid en närmare blick finner vi i *Trädet och avgrunden* en metafor för uthållighet: en ensam, rotad form som håller stånd mot tyngdkraften och tiden.

I ett annat verk, *Den bleka solen*, sipprar ljuset genom grenarna som minnet självt – skört men ihärdigt.

Gestalter i regnet löses upp i abstraktion, där den mänskliga närvaron blir till skugga och tillhörighet förvandlas till spegling. De avslutande dukarna – avskalade, linjära, svävande mellan land och luft – följer tillvarons stilla puls snarare än dess larm.

Asmas målningar existerar i ett gränsland: mellan det som består och det som försvinner. Hennes återhållsamhet vittnar om mod; hennes tystnad om motstånd.

Hon målar inte för att förklara – hon målar för att vittna. I hennes dämpade himlar och brutna horisonter anar vi en ung konstnär som redan behärskar stillheten, och det osagdas vältalighet.

IV. EN MÅLNING, EN VÄRLD

Var och en av dessa målningar står för sig själv – en liten värld skapad av en enda hand.

Några av de unga konstnärerna har skrivit till oss och delat några rader om vad de ville visa; andra har förblivit tysta och låtit bilderna tala för sig själva.

Det som förenar dem är ärligheten: ett penseldrag som bär på ett minne, ett hopp eller ekot av något osagt. På dessa sidor finns ingen ordning, ingen hierarki, inget tema – bara närvaro.

Kuratorns uppgift här är lätt och varsam: att lyssna, att följa med, ibland att översätta.

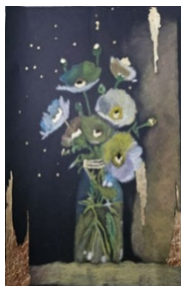
För varje målning står vi vid gränsen mellan deras föreställningsvärld och vårt seende – där konsten tar sin början och förklaringen tonar bort.

Min trädkoja

Manijeh

"I min barndoms tecknade filmer var trädkojan alltid den plats jag önskade att kunna kliva ut ur tv-rutan och in i vårt hem. Detta är den trädkojan. Den är min."

Där orden inte räcker till

Azita

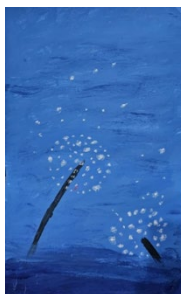
"Där orden inte räcker till bär blommorna kraften att uttrycka tusen känslor."

Havet

Zeinab

"Havet har alltid varit en av de märkligaste platserna för mig. En av mina drömmar är att resa ner i dess djup och se valarna och hajarna."

Önskningarnas blomma

Azita

"Jag önskar att jag hade en laptop, så att jag kan lära mig programmering och fortsätta med det som mitt yrke. Jag hoppas att alla en dag ska kunna nå sina drömmar."

Solnedgångsträdgård

Elina

"Jag har ingen särskild tolkning av min målning. Jag blir glad om du vill skriva vad du själv känner."

Bröd och sång

Ameneh

"Man ger vatten och bröd – och sedan en sång."

Snöfall

Hosna, 11 år

"Den första snön."

En liten blick mot himlen

Paris

"Ibland omger livets stormar dig så fullständigt att det känns som om du har fallit ner i ett träsk du aldrig kommer att ta dig ur. Men ibland räcker det att lyfta blicken – och en liten blick mot himlen kan få allt att släppa."

Ansträngningens blomning

Sahra, 10 år

"Arbeta hårt för att nå framgång."

Frihetens hemlighet

Setayesh

"Lyckans hemlighet är frihet, och frihetens hemlighet är mod."

Havet och staden

Anita

"Till en början var havet stilla och vandrade genom nätterna. Tills stadens vind rörde vid ditt huvud. Nu, i tusen år, fortsätter havet att vandra – vilset, och ständigt återvändande om och om igen ..." Jag önskar att jag hade en laptop för att kunna göra mitt skolarbete."

Den efterlängttade fågeln

Elmira

"En dag kommer du att nå mig, som glada nyheter, som en vacker gåva, som en flyttfågel. Fram till den dagen ska jag vänta – lyssna, se och hoppas."

I varje linje, varje färg och varje ord talar barnen om världar som är både verkliga och föreställda; om burar och flykt, om hav och stjärnor, om önskningar och mod. Deras

målningar bär inga anspråk, bara sanning – den enkla, ljusa sanningen att skapande är överlevnad.

Genom tecknandet bygger de hus i träd, vandrar bredvid månar och planterar blommor där orden inte kan slå rot. I deras tystnad liksom i deras tal blir konsten ett sätt att andas – och att vara fri.

"...Det finns en särskild form av frigörelse i att måla. Vi håller konstklasser för barn från mycket tidig ålder, eftersom de flesta av dem inte har tillgång till vare sig färgpennor eller färg i sina hem.

Jag minns de första åren av arbetet med dessa barn – trots att de inte var så små, redan i lågstadieåldern, visste några av dem fortfarande inte namnen på färgerna. Vissa barn, som talade ett lokalt språk, kände bara till det lokala ordet för en färg, och när läraren sa "röd penna" förstod de inte ens vad det betydde ..."

_ Rihaneh, socialarbetare

V. DÄR ORDEN INTE BEHÖVS

För många av dessa barn var måleriet inte en konstform utan en upptäckt – det första mötet med frihet, fantasi och en egen röst. Varje penseldrag blev ett sätt att ge namn åt det som ännu inte kunde sägas.

Här står målningarna utan förklaring. De bär sin egen stilla grammatik: linjer av längtan, fält av tystnad, gester av minne. I deras färger ser vi ett språk som inte lärdes ur böcker, utan ur livet självt.

Neda

Sahra, 10 år

Hosna, 11 år

Mahdieh, 10 år

Haniyeh, 12 år

Samin, 10 år

Mohammad Rez, 11 år

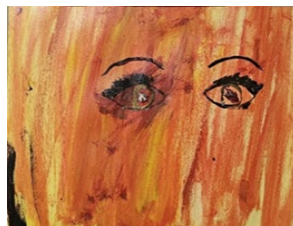
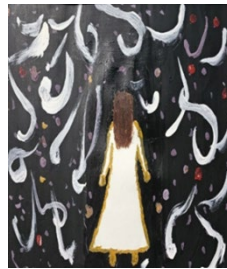

Elena, 10 år

Nasibeh

Zeinab, 11 år

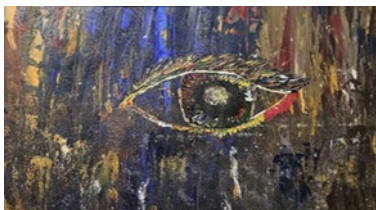
Navid, 13 år

Setayesh

Abedeh, 16 år

Soghra

STÖD ARBETET

Om du vill stödja IFMA:s pågående arbete för utsatta barn och barnarbetare i Iran, gör ditt bidrag en verklig skillnad.

Varje donation hjälper oss att erbjuda utbildning, konstverkstäder, psykosocialt stöd och påverkansarbete för barn vars röster sällan blir hörda.

1232443372

Plusgirot: 2127409-7

(QR-Code)

Läs mer om vårt arbete på vår webbplats

